

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **O. O.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2005, č. j. 8 Ca 150/2005 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 31. 3. 2005, č. j. SCPP-957/C-255-2005, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, Oddělení cizinecké policie Trutnov ze dne 15. 2. 2005, č. j. SCPP-92/HK-X-2005, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na jeden rok. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně neprovedl dostatečné hodnocení důkazů a v odůvodnění neuvedl skutečnosti, které uznal za prokázané, a důvod, z nichž k tomuto přesvědčení dospěl. Žalovaná proto odcitovala obsah písemného stanoviska Úřadu práce v Trutnově ze dne 15. 2. 2005 a protokolu Úřadu práce v Trutnově č. TUA-14/2005 z kontroly dodržování pracovněprávních a mzdových předpisů. Žalovaná dále uvedla, že žalobci bylo vydáno povolení k pobytu nad 90 dnů za účelem účasti v právnické osobě, žalobce měl vykonávat pouze práce uvedené v předmětu činnosti společnosti B. p. v. o. s. a pracovat pouze pro tuto společnost, avšak žalobce pro tuto společnost nepracoval. Namísto toho uzavřel smlouvu se společností B. C., s. r. o. a stal se jejím zaměstnancem. Tímto jednáním žalobce jednak neplnil účel, pro který mu bylo

uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů, a rovněž pracoval bez povolení k zaměstnání místně příslušného úřadu práce. Žalobce tím naplnil podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 11. 2005 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalovaná doplnila, že správní orgán prvního stupně žalobce seznámil s jeho právy účastníka řízení, včetně práva dát se zastupovat, kterého však žalobce nevyužil. Po skončení dokazování seznámil správní orgán prvního stupně žalobce s kompletním spisovým materiálem, což žalobce stvrdil svým podpisem. Žalovaná poukázala na lhůty pro vydání rozhodnutí a konstatovala, že správní orgán prvního stupně rozhodl bezodkladně, když Úřad práce v Trutnově, který se spolupodílel na prováděné kontrole, své stanovisko vyhotovil neprodleně. Správní orgán prvního stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady, k nimž žalobce dostal možnost se vyjádřit. Důvody pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců považovala žalovaná za splněné. Doba platnosti rozhodnutí byla stanovena v dolní hranici zákonné sazby, neboť správní orgán prvního stupně posuzoval především závažnost jednání žalobce a přihlédl k délce trvání jeho protiprávního jednání. Žalovaná s ohledem na absenci rodinných či osobních vazeb žalobce k území České republiky usoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná uzavřela, že je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy byly ze strany cizinců dodržovány, a proto bylo nutné přijmout adekvátní opatření, tj. rozhodnout o správním vyhoštění žalobce.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že správní orgán prvního stupně ani žalovaná v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly, z jakých důkazů zjistily jaké konkrétní skutečnosti, zejména neuvedly, co zjistily ze smlouvy o spolupráci a z jakých podkladů zjistily, že žalobce uzavřel se společností B. C., s. r. o. pracovní smlouvu, když taková smlouva není obsahem spisového materiálu. Pro splnění požadavků zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, podle žalobce nepostačuje, že správní orgán na jednom místě odůvodnění obecně uvede, že „ze shromážděných materiálů byly zjištěny dále v odůvodnění popsané skutečnosti“, a na jiném místě vypočte jednotlivé podklady, na základě kterých rozhodoval. V těchto skutečnostech spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále namítal, že žalovaná nezjistila přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřila si potřebné podklady pro rozhodnutí, když nezjistila vztah mezi společnostmi O. H. a. s., B. C., s. r. o. a B. p. v. o. s., nezjistila, pro kterou z uvedených společností žalobce svou činnost vykonával, ani co je předmětem podnikání těchto právnických osob. Bylo rovněž třeba zjistit, zda činnost žalobce nemohla být kvalifikována jako plnění běžných úkolů podle § 89 a § 13 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 26. 5. 2005, vyplývajících ze smluvního vztahu mezi společnostmi O. H. a. s. a B. p. v. o. s. Žalobce dále zpochybňoval aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že neprovozuje výdělečnou činnost bez oprávnění, není a nebyl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Namítal, že svou činnost vykonával jako společník obchodní společnosti, nikoliv jako zaměstnanec společnosti B. C., s. r. o. Žalobce dále zdůraznil, že před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí neměl dostatek času navrhnout další důkazy, ani aby se dal zastoupit advokátem, seznámil se s podklady pro rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřil. Žalobce se dále pozastavil nad rychlostí správního řízení. Žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 10. 2005, č. j. 8 Ca 150/2005 - 43, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval obsah správního spisu a uvedl, že námitky nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci jsou nepodstatné. Podotkl, že bylo na žalobci, aby prokázal vztah mezi společnostmi O. H. a. s., B. C., s. r. o. a B. p. v. o. s. Městský soud v Praze zdůraznil, že žalobci bylo vydáno povolení k pobytu za účelem podnikání s předmětem činnosti pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, Úřad práce v Trutnově však dne 15. 2. 2005 zjistil, že žalobce vykonává pomocné práce v kuchyni H. H., což nenaplnňuje znaky podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v Praze dále poukázal na smysl § 13 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kterým je dosažení takového stavu, aby plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti bylo zajišťováno zaměstnanci v rámci pracovněprávních vztahů. K námitce rychlosti správního řízení v prvním stupni Městský soud v Praze uvedl, že neshledal porušení § 169 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze uzavřel, že správní vyhoštění je zákonné, sleduje legitimní cíl a je nezbytné v demokratické společnosti. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť Městský soud v Praze se nezabýval jeho námitkami závažných procesních pochybení žalované. Poukázal rovněž na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a konstatoval, že rozhodnutí nemá podklad v provedeném dokazování. Žalovaná ve svém rozhodnutí podle stěžovatele přiznala oprávněnost jeho odvolací námitky nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního rozhodnutí, která byla způsobena tím, že správní orgán prvního stupně neuvedl, z jakých důkazů zjistil jednotlivé skutečnosti, žalovaná sama však tuto vadu odstranila pouze částečně. Stěžovatel připomněl důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění a zdůraznil, že z rozhodnutí proto musí být každému zřejmé, ze kterého důkazu má správní orgán za prokázanou kterou skutečnost. Správní orgány zejména neuvedly, co zjistily ze smlouvy o spolupráci, tedy mezi kým byla tato smlouva uzavřena a o jaký smluvní vztah šlo. Podle stěžovatele požadavkům zákona nepostačuje, pokud správní orgán na jednom místě rozhodnutí obecně uvede, že ze shromážděných materiálů byly zjištěny dále popsané skutečnosti, a na jiném místě vypočte jednotlivé podklady, na základě kterých rozhodoval. Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nezjistily úplně a přesně skutečný stav věci a neopatřily si potřebné podklady. Žalovaná nereagovala na odvolací námitku, že nebyl zjištěn vztah mezi společnostmi O. H. a. s., B. C., s. r. o. a B. p. v. o. s., nebylo zjištěno, pro jako právnickou osobu stěžovatel činnost vykonával a co bylo předmětem činnosti uvedených osob. Žalovaná uvedené podklady nedoplnila, pouze konstatovala, že stěžovatel uzavřel pracovní smlouvu se společností B. C., s. r. o., aniž by něco takového vyplývalo z podkladů pro rozhodnutí. Stěžovatel podotkl, že činnost, kterou vykonával bylo možno kvalifikovat jako plnění běžných úkolů pro veřejnou obchodní společnost, jejímž je společníkem, proto nebyly naplněny znaky skutkové podstaty ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel dále namítal nesprávnost aplikace ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť neprovozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, není a nebyl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Stěžovatel není zaměstnancem společnosti B. C., s. r. o., ale společníkem společnosti B. p. v. o. s. Ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti nemůže na stěžovatele dopadat, protože společnost O. H. a. s. není v žádném smluvním vztahu se společností B. p. v. o. s., a definice zaměstnání podle § 89 tohoto zákona není použitelná pro účely zákoníku práce a nedopadá na zákon o

pobytu cizinců. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na svém stanovisku, které zaslala Městskému soudu v Praze v rámci řízení o žalobě.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 5. 2006, č. j. 4 As 16/2006 - 77, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V odůvodnění uvedl, že výkonem správního rozhodnutí, tj. vyhoštěním stěžovatele z území České republiky, by jakékoliv další soudní řízení pozbylo na významu, neboť závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by již nemohly být aplikovatelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu sp. zn. SCPP-92/HK-X-2005 Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Sdělením ze dne 15. 2. 2005 Oddělení cizinecké policie Trutnov uvědomilo stěžovatele o tom, že s ním zahájilo správní řízení ve věci správního vyhoštění. Stěžovatel byl současně poučen o svých právech, tlumočnicka nežádal a tyto skutečnosti svým podpisem potvrdil. Úřad práce v Trutnově dne 15. 2. 2005 sdělil Oddělení cizinecké policie Trutnov, že stěžovatel byl dne 15. 2. 2005 kontrolován při pomocných pracích v kuchyni v H. H. ve Š. M.. Kontrolou bylo zjištěno, že pracuje pro společnost B. C., s. r. o., a dalším šetřením bylo zjištěno, že stěžovatel nemá vydané povolení k zaměstnání, které by jej opravňovalo k výkonu zaměstnání v okrese T., čímž se neoprávněně vyhnul povolovacímu řízení úřadu práce. Do Protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 15. 2.

2005 stěžovatel uvedl, že od 18. nebo 19. 1. 2005 pracuje ve Š. M. v H. H., kde v kuchyni umývá nádobí. Zaměstnal jej pan B., zatím však nemá podepsanou žádnou pracovní smlouvu, uzavřel pouze ústní dohodu s panem B., že mu zaplatí 35 Kč za hodinu, ubytování a stravu v hotelu. Práci v kuchyni mu zadává pan H., pracuje asi osm hodin denně, odpracované hodiny si vede sám. Výplatu by měl dostávat od nějakého I., jedná se o výplatu od A. B.. Stěžovatel uvedl, že nebyl na místně příslušném Úřadu práce v Trutnově a o povolení k zaměstnání v H. H. nežádal, ani takové povolení nemá. Stěžovatel prohlásil, že si je vědom toho, že prací bez povolení k zaměstnání porušuje zákon. Stěžovatel konstatoval, že protokolu rozumí a podepsal jej, aniž žádal změn, oprav či doplnění. Podle Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 15. 2. 2005 má stěžovatel v České republice povolen dlouhodobý pobyt od 30. 4. 2004 do 29. 5. 2005, povolení k pobytu č. CA0050026, za účelem účasti v právnické osobě, jako zaměstnavatel stěžovatele od 30. 4. 2005 je v evidenci vedena společnost B. p. v. o. s. Podle výpisu z obchodního rejstříku je stěžovatel společníkem obchodní společnosti B. p. v. o. s., IČ: x, se sídlem P. 5, R. x. Podle Záznamu ze dne 15. 2. 2005 bylo stěžovateli téhož dne umožněno seznámení se spisem ve věci jeho správního vyhoštění, což stěžovatel potvrdil vlastnoručním podpisem. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Hradec Králové, Oddělení cizinecké policie Trutnov poté rozhodnutím ze dne 15. 2. 2005, č. j. SCPP-92/HK-X-2005, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložila stěžovateli správní vyhoštění s dobou platnosti na jeden rok a stanovila mu dobu k vycestování deset dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítal nedostatky v odůvodnění a v hodnocení důkazů, nedostatečně zjištěný skutečný stav věci a nesprávnou aplikaci ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že nebyl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání a v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně neměl dostatek času, aby se dal zastoupit advokátem, seznámil se s podklady pro rozhodnutí, k těmto se vyjádřil a navrhl další důkazy. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2005, č. j. SCPP-957/C-255-2005, odvolání stěžovatele zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila.

Ve správním spisu se dále nachází Protokol Úřadu práce v Trutnově ze dne 17. 2. 2005, č. TUA-14/2005, ze kterého Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 15. 2. 2005 provedl úřad práce kontrolu dodržování pracovněprávních a mzdových předpisů u zaměstnavatele O. H. a. s., IČ: x, se sídlem P. 4, N. P. x, v provozovnách H. A., H. C. a H. H. ve Š. M.. Při této kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel pracuje v H. H., aniž mu bylo místně příslušným Úřadem práce v Trutnově vydáno povolení k zaměstnání k zajišťování běžných úkolů pro společnost. Stěžovatel při kontrole do protokolu OCP Trutnov prohlásil, že od 19. 1. 2005 bydlí a pracuje v H. H. pro pana B., pracuje v kuchyni, kde myje nádobí. Práci mu zadává pan H., odpracované hodiny si vede sám, s panem B. pracovní smlouvu nese-psal, má pouze ústní dohodu o mzdě 35 Kč za odpracovanou hodinu. Podle prohlášení P. H., vedoucího úseku stravování H. H., jsou všichni kontrolovaní cizinci, tj. včetně stěžovatele, zaměstnanci společnosti B. C., s. r. o., IČ: x, se sídlem P. x, K. x, v H. H. pracují na základě Smlouvy o zajišťování služeb 2005 uzavřené podle § 269 a násl. obchodního zákoníku dne 1. 1. 2005 mezi společnostmi O. H. a. s. jako objednatel a B. C., s. r. o. jako dodavatelem. Realizaci této smlouvy potvrzují faktury a výpisy z účtu.

Na základě uvedených zjištění posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 5 let,

je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, pokud tento zákon nestanoví jinak, a platné povolení k pobytu na území České republiky; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 13 odst. 2 zákona o zaměstnanosti běžnými úkoly vyplývajících z předmětu činnosti právnické nebo fyzické osoby se rozumí úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobnou činností podle zvláštních právních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost.

Pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců postačuje, pokud cizinec naplní jednu z podmínek v tomto ustanovení uvedených. V případě stěžovatele správní orgány shledaly, že byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Za této situace se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení, zda byla tato podmínka splněna, a dále se nezabýval bezpředmětnou námitkou stěžovatele, že neprovozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel pracoval v kuchyni H. H. ve Š. M., kde umýval nádobí. Z této skutečnosti vycházely správní orgány i Městský soud v Praze, ani stěžovatel ji ve svých podáních nerozporoval.

Umývání nádobí nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za běžné úkoly vyplývající z předmětu činnosti společnosti B. p. v. o. s., jejímž je stěžovatel společníkem. Tato společnost má jako předmět podnikání v obchodním rejstříku uveden pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a poskytování základních služeb zajišťujících řádný provoz nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Umývání nádobí nepatří mezi základní služby zajišťující řádný provoz nemovitostí, proto nespadá do režimu plnění běžných úkolů společníkem společnosti B. p. v. o. s., tedy stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že i pro plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, je třeba povolení k zaměstnání, neboť podle § 89 zákona o zaměstnanosti se plnění těchto úkolů považuje za zaměstnání. Námitku stěžovatele, že se toto výkladové pravidlo nepoužije ve vztahu k ustanovením zákona o pobytu cizinců, shledal Nejvyšší správní soud lichou. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní definici pojmu zaměstnání, a proto je třeba vycházet z definice obsažené v zákoně o zaměstnanosti, kde je výslovně uvedeno, že za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem. Slovní spojení „pro tyto účely“ vyjadřuje, že se citované vymezení pojmu zaměstnání vztahuje na všechny situace, které souvisí s povolením k zaměstnání pro cizince, tj. i pro účely správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců z důvodu výkonu

zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Výklad akcentovaný stěžovatelem, že zmíněná definice zaměstnání není použitelná pro účely zákona o pobytu cizinců, proto nemůže obstát.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že stěžovatel potřeboval pro výkon práce v kuchyni H. H. povolení k zaměstnání vydané místně příslušným Úřadem práce v Trutnově. Takové povolení však stěžovatel podle svého vyjádření a podle zjištění správních orgánů neměl, lze tedy uzavřít, že skutečně v H. H. pracoval bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podle § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání.

Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými námitky procesních pochybení žalované, neboť je zřejmé, že tato si pro své rozhodnutí opatřila dostatečné podklady, a její rozhodnutí tak vychází z úplně a přesně zjištěného skutečného stavu věci. Z výše uvedeného dále vyplývá, že pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nebylo třeba blíže zkoumat obsah smlouvy o spolupráci, ani vztah mezi společnostmi O. H. a. s., B. C., s. r. o. a B. p. v. o. s.

Žalovaná v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu odstranila zjištěné vady namítané v odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a doplnila dokazování o Protokol Úřadu práce v Trutnově ze dne 17. 2. 2005, č. TUA-14/2005, ze kterého je patrné, že stěžovatel byl v pracovněprávním vztahu ke společnosti B. C., s. r. o., resp. k panu B.. Tento vztah byl založen ústně uzavřenou pracovní smlouvou, která splňovala podmínky § 29 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, neboť obsahovala určení místa výkonu práce (H. H., Š. M.), druhu práce (mytí nádobí), dne nástupu do práce (19. 1. 2005) a též určení mzdy za vykonanou práci (35 Kč za odpracovanou hodinu, ubytování a strava zdarma). Činnost mytí nádobí, vykonávanou stěžovatelem, lze proto bez dalšího považovat za zaměstnání. Pro účely správního vyhoštění stěžovatele není rozhodné, zda byl formálně zaměstnavatelem stěžovatele přímo pan B. nebo společnost B. C., s. r. o., neboť k naplnění podmínek ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců postačuje, že bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

S ohledem na popsaná zjištění bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu napadené správní rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, neboť není pochyb o tom, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel dále namítal, že žalovaná pouze částečně odstranila vadu spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně neuvedl, z jakých důkazů zjistil jednotlivé skutečnosti, když na jednom místě rozhodnutí obecně vyjmenoval zjištěné skutečnosti a na jiném místě vypočetl jednotlivé podklady, na základě kterých rozhodoval. Tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou, neboť žalovaná ve svém rozhodnutí náležitě popsala, které skutečnosti zjistila z Protokolu Úřadu práce v Trutnově ze dne 17. 2. 2005, č. TUA-14/2005, a z písemného stanoviska Úřadu práce v Trutnově ze dne 15. 2. 2005. Tato zjištění jsou přitom dostatečným podkladem pro účely rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

Pokud žalovaná u některých zjištěných skutečností neuvedla, na základě jakého podkladu tato zjištění učinila, Nejvyšší správní soud tento fakt nepovažuje za vadu správního rozhodnutí. Povinnost správního orgánu řádně zjistit skutečný stav věci a uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu

vykládat tak, že by u každé zjištěné skutečnosti musel být v odůvodnění rozhodnutí přesně uveden její zdroj, pokud tato skutečnost vyplývá z podkladů, které jsou součástí správního spisu. V posuzovaném případě je odůvodnění napadeného správního rozhodnutí v logickém souladu s podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých vychází, a všechny použité podklady jsou součástí správního spisu; stěžovatel pak měl podle § 33 odst. 2 správního řádu možnost se s těmito podklady seznámit, nelze proto tvrdit, že byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech.

Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná, neboť Městský soud v Praze posoudil stěžovatelem přednesené žalobní námitky procesních pochybení žalované, shledal je nepatřičnými, nepodstatnými či důvodnými a uzavřel, že nezjistil vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí Městského soudu v Praze je zřejmé, že skutkový stav považoval soud za dostatečně zjištěný, stejně tak podklady pro rozhodnutí shledal dostatečnými. Nejvyšší správní soud má za to, že se Městský soud v Praze přiměřeně vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, a proto stěžovatel nemůže úspěšně namítat, že rozhodnutí Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítaná pochybení, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady jí vzniklé ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu